

— Ух ти! Галинко, диви, опудало пливе.
Присягаюся устрицею — опудало!..

Скільки днів і ночей, скільки бур і штилів пережив, відбиваючись від акул і морських орлів та наближаючись до своєї мети, цей молодий пірат, цей майбутній кошмар морів і океанів — відчайдушний і нещадний Кока!

Розбита дошка з рештками білої фарби ледве тримала змучене тіло й дедалі сильніше занурювалася. Сонце немилосердно пряжило і стояло так високо, що тінь від цього тіла стислася у вузьеньку смужку й ліниво гоїдалася на хвилях. І якби в пірата були звичайні мізки, вони, певно, давно вже зварилися б. Але це були курячі мізки, що калаталися в порожній голові, мов піщинка в маракасі¹. Ха! Але ці мізки бували в бувальцях!

Усю дорогу він шепотів собі під ніс:

— Дійди, знайди, вручи. Дійди, знайди, вручи. Дійди, знайди, вручи...

Широко розчепіривши крила, молодий півень Кока повільно наближався до острова. Вітер мляво ворухив його пір'я, а хвиля м'яко

¹ Це таке брязкальце в Латинській Америці (тут і далі — прим. автора).

хлюпалась об чіпкі жовті лапи з гострими шпорами. Горда голова з великим дзьобом за-вмерла на худій шиї та не ворухилася. Сто-ронній міг, звісно, подумати, що з зоологічно-го музею втекло опудало на підставці, — та де там! Це був найсправжнісінький піратський пірат. І пірат цей наближався до своєї мети невідворотно, як доля чи смерть.

На сонце він не зважав. Те, що гойдало-ся на худій шиї, пекло сильніше. Кругла плас-ка річ у шкіряному мішечку додавала сил. Там лежав страшний сон будь-якого пірата (і не лише пірата). Там був знак смерті — викарбувана на старій монеті куряча лапка.

Острів у мареві сонячних променів виринув з-за обрію, і серце пірата прискорилося: тут усе й має статися. Той, кому призначена мітка, ховається на самотньому острові, якого немає на мапах. Серце калатало, але тіло не ворухилося. Тільки голова то одним, то другим круглим оком приглядалася до голих скель.

Острів ріс, наближався. Уже стало помітно зелені кущі в щілинах між скелями та дві са-мотні фігурки на якомусь хресті, що стирчав на вершечку. Ці фігурки сиділи й метляли но-гами в повітрі.

— Ух ти! Галинко, диви, опудало пливе. Присягаюся устрицею — опудало! Свистати всіх нагору!

Дві видри стрілою полетіли вниз і поскака-ли ледь помітною стежкою. Вона звивалася сер-пантином довкола двох потрощених породами скель, збоку схожих на велетенську устрицю, яка повзе морським дном. З невеликої тріщини, що ділила скелю якраз навпіл, височів над усім островом скам'янілий хрест із рівним майдан-чиком на перемичці, дивовижно схожий на ула-мок щогли між стулок мушлі.

— Еге-гей, — запищав видр уже на березі й помахав капелюхом із облізлою пір'їною на крисах.

— Ласкаво просимо, любе опудало! — кричала його подружка в блискучий рупор. — Раді бачити вас на нашому гостинному ост-рові!

Вони стрибали й танцювали, лишаючи на піску химерні візерунки слідів, які миттю злизувала хвиля. Дошка вже майже пішла під воду, і здавалося, що він просто ковзає по воді — цей пірат із розчепіреними крилами та жовтими застиглими очима.

Аборигени припинили дуркувати й затихли.

— Жажіття якесь, — тихо прошепотіла видрочка й повільно опустила рупор.

— Ага, — так само тихо прошепотів видр і про всяк випадок затулив собою подружку.

І тут «опудало» ожило.

— Курмет! — хрипко виплюнуло воно та смикнуло оком. — Курмета!

— А-а-а! — закричала видрочка й кинулася навтьоки. (Згодом вона запевняла, що по допомогу. І це на безлюдному острові?)

— А-а-а! — закричав видр і зібрався був шпурляти в опудало всім, що траплялося під лапу (згодом він казав, що в ньому прокинувся одвічний інстинкт виживання), але на піщаному пляжі був тільки пісок і пучки викинутих на берег водоростей.

«От гидота», — подумав видр і тільки-но зібрався дати драла, як «опудало» рвучко засіпалося, намагаючись відірвати лапи від дошки. Чи то від довгого стояння в одній позі, чи від браку рідини в тілі пірат заляк, хитнувся вбік і шубовснув у воду з розпростертими крилами.

— Бульк! — сказав Кока і зник під водою. Утім іще встиг вирячити очі від здивування.

— От тобі й на! — сказав видр і зібрався пірнати за потопельником, коли там, де щойно

зник бідолашний півень, заклекотіла вода і промайнув гігантський чорний плавець, лишивши по собі тільки вир і пінявий слід.

— От тобі й на! — знову сказав видр. — Галинка не повірить...

Він скинув капелюха, зітхнув і замінив старе облізле перо новим, курячим, що прибилося йому під лапи.

Море було рівненьким і спокійним.

— Галинка не повірить, — повторив видр і пішов собі, лишаючи сліди на піску та похитуючи новою білою пір'їною, що дуже пасувала до старого капелюха.

Якби хто запитав нашого видра, як ти опинився на цьому загубленому в морях і океанах пустельному острові? То Кеп, мабуть, знизав би плечима, смикнув бакенбарду й відповів, що йшов за вітром, за покликом носа. Щось тягло його сюди, тягло із силою, якій він не міг опиратися. Тягло з тих пір, як Кеп узяв за лапки свою кохану й поплив із нею від тонучого корабля — до нового життя, нових берегів...²

Батіг семи морів

²Читайте передісторію в першій книжці — «Таємне завдання капітана Кепа».

На другому кінці землі, далеко, за тисячу, а може, й більше морських миль, із бухти, звідусіль оточеної високими уламками скель, виходила у відкрите море фелюка³. Великий кормовий прапор залопотів на вітрі й розгорнувся чорним шовком на тлі білосніжних цупких вітрил. На цьому прапорі застрибала, кривлячись у моторошній посмішці, потворна куряча голова з чорною пов'язкою на оці й висолопленим язиком.

Вітер наповнив вітрила, і корабель нахилився, пришвидшуючись та розрізаючи з м'яким шипінням зелену морську воду. Пінястий слід лишався за його кормою і вів до самотнього острова з височезною скелею й увіткненим у неї хрестом, що так нагадував верхівку щогли.

Колись давно чорне серце Одноокого Чіке-на загорілося помстою, і помста ця гризла його зсередини, не давала спати й роз'їдала вже поїдену ромом печінку. Який же він був злий, цей батіг семи морів⁴, піратський капітан і ватажок курячої команди зарізяк-відчайдухів.

А почалося все тоді, коли його бабуса, стара біла курочка, на смертному ложі розповіла

³Двощогловий корабель із трикутними вітрилами.

⁴(піратськ.) Неймовірно зловісний пірат.